

Zwanenverdriet

Jarenlang kwam er elk jaar in de lente een zwanenkoppel in de Houtkamp dat een nest maakte in het riet bij de grote vijver langs de Laan van Berendrecht. Daar hebben ze tientallen eieren uitgebroed en vele kleintjes groot gebracht.

Je kon er bijna de klok op gelijk zetten; In december troffen de zwanen elkaar weer na een paar maanden “vakantie” op het

grasveldje naast de Gallaslaan. Daar graasden ze lekker van het malse gras en verhuisden in de volgende maanden naar de Houtkampvijver. Daar liefkoosden ze elkaar, bedreven de liefde en bouwden een nest, meestal op het zelfde plekje als het jaar daarvoor.

Terwijl mevrouw zwaan ging broeden op de gelegde eieren zwom meneer wat rond, en had soms een kleine affaire met de lantaarnpaal. Als de kleine zwaantjes begin mei uit het ei kropen begon zijn belangrijke taak. Hij moest vrouw en kinderen beschermen tegen te opdringerige pottenkijkers en brutale meerkoeten en zwom met opgestoken zeilen als een oorlogsschip de vijanden tegemoet. Dit maakte zoveel indruk dat ze snel omkeerden, want met zoiets imponerends wilde je geen ruzie maken. Als de jonge zwaantjes een paar dagen oud waren besloot pa dat het tijd werd om terug te keren naar het grasveldje en de sloot aan de Gallaslaan. Daar moesten ze wel de gevaarlijke Engelandaal voor oversteken! Pa zwaan waggelde voorop en de kleintjes in een lange sliert erachter. Ma zwaan sloot de rij. Zo stortte de familie zich over de drukst bereden weg van het dorp. En gelukkig ging dat altijd goed. Automobilisten stopten en moesten glimlachen om zo veel lef. En eenmaal aan de overkant zwommen ze van sloot naar sloot. Voor de nacht maakten ze een geïmproviseerd nest voor de kleintjes en dommelden zelf ernaast in slaap. Zo groeiden de zwaantjes op tot pubers, en verlieten na een paar maanden de ouders. Soms bleef er een kleintje “hangen”, die wilde het huis nog niet uit. Maar als het herfst was waren de ouders in eens weg. Ieder zijns weegs?

Maar dit seizoen liep het anders. In december arriveerde meneer zwaan zoals gewoonlijk. Hij wachtte op zijn vrouw. Zwanen staan bekend om hun monogamie. Ze blijven vaak hun hele leven bij dezelfde partner. Hij wachtte en wachtte. Vloog een paar keer op en neer van het grasveldje naar de Houtkampvijver, maar ze kwam niet opdagen. Waar was ze toch? Zou haar iets overkomen zijn? Over vreemdgaan piekerde hij niet; dat zou ze nooit doen. Na drie maanden wachten was hij ineens weg. Had hij het opgegeven? Toch kwam hij deze maand terug, alleen. Het is verdrietig om hem zo in zijn uppie te zien rondzwemmen. Dit jaar geen kleine zwaantjes in de Houtkampvijver. Mijn hart huilt ook een beetje...

Tekst en foto: Ada van der Aar